

Tubased tegemised.

Meelis-Lauri Erikson

Kui õige kirjutaks luuletuse? Teevesi on ära jahtunud. Mis tuleb teha? Kann uuesti sisse lülitada! Kann on tühi. Mis tuleb teha? Kraanist vesi voolama! See jookseb nagu ikka. Millal leiutati veevärk? Kunagi oli köögis pump. Jah, käsitsi pumbatav pump. Ja siis veel mingi auk või kanal, kuhu jooksis. Solk. Silk-solk, laulab aed-lepalind või oli see punarind? Zilkzolk saksa keeles. "Nii nagu linnud lendavad, nii tahan mina hoida Jeruusalemma!" Miks nii?

Kui õige kirjutaks luuletuse? Laual on küpsisepuru ja poolik sibul. Ärapõlenud kütünal väikeses isetehtud küünlajalas. Küünlajalg on nagu tilluke kauss, keraamiline või mis ta nüüd ongi. Ta on nii ilus.

Pärastpoole ei saanud nagu arugi, et olles tuppja jõudnud, takerdusid sa vaiba sisse. Kortsus. Vist jälle kass; kus ta õieti on praegu? Nagunii põõnab kuskil. Vesi keeb, aga teed enam ei taha. Eks teda ole joodud kah! Filosoofia on jäänud kuhugi kaugemale. On taandunud. Sõnad. Mida te loete, prints? Riivulis on filosoofia ajalood; need lõpevad kõik Jürgen Habermasiga ära või umbes nii. Ahhaa, siin on isegi veel Fukuyama! Kas pole tore: temaga lõpeb filosoofia ajalugu, ja nõnda siis ongi ajalugu lõppenud! Aga kus on näiteks Rorty? Vaat tema enam ajalukku pole mahtunud. Nii kaasaegne! Mina olen kah kaasaegne... kaasaeglane. Filosoofia ajalugu on ka filosoofiliste tsitaatide ajalugu (mis kildu mingi mees pani). Ja oluline osa kellegi filosoofi filosoofiast on filosoofi enda elulugu. Edulugu. Aga pole ilmaaegu vaja halvustada seda. Üldse, muide, võta vähe vabamalt, pole vaja halvustada. Kes halvustab, see üldistab ehk laiendab ehk laiutab. "Filosoofia on tekk, mis jätab jalad paljaks". Eks siis tõmba seda teisele poole! Keegi ei helista.

Miks need linnud siis lendavad? Ja mis siin on hoidmisega pistmist? Väljas tuiskab sulalund. Kevad on nähtavasti veel kaugel. Nähtavasti. Veel. Kaugel. Mõneti kaugel. Mis tore sõna jälle: mõneti! Te olete mõneti siga! Kust see on? Strugatskitelt. Mälu. Ja tekid on diivanil segi. Mõni padi kah. Siis jälle ukse alt sisse, kui tuleb tegemist teha selliste segaste asjadega nagu unenäod. Aga vaat, see taburet siin ei ole mingil juhul segane asi. Komistasid selle otsa, no mis sa vahid niisama! Tee ometi kord midagi mõistlikku ka tänasel päeval! Ma juba tegin. Tee veel! Tee veel! TV-l teekannu teel on veel teel TV teed. See raamat siin on küll üpris vana, aga see jälle on uus; ise sa seda pole küll ostnud! Keegi kinkis. Vist. Lähed niisiis vannituppa.

Ja nüüd juba tagasi. Teises toas tuleb läpakast tasast muusikat nagu teiselt planeedilt. Ja nii me siis reostasimegi selle planeedi nagu tapsime ferdinandi. Millise Ferdinandi? Issand, mis jama ma ajan! Ja telefon on ununenud vaikuse peale, kuid vastamata kõnesid ei ole. Kell? Kell on... kuusteist. Läbi. Pisut. See on aeg, kulla sõbrad! Aga mis on pärast aega? Mis on laua peal laua taga? Küsimuse esitus ise on vale. Aga siin meie Eukleidese maailmas ongi ju nii. Ikka küsitakse valesti. Muidugi, teinekord on küsimusse juba vastus sisse peidetud. Suunav küsimus. Soovitud suunas. Aga kes on soovinud? Mina küll ei tea, pole soovinud, aga sina? Mu noor sõber? Külmkappi on jäänud poolik sulajuust, närtsinud roheline sibul, kalakonserv (terve!), pool pakki kefiiri, kaks muna. Leivakapis pool sepikut ja leib. Rahu. Ei, Rehe leib. Rahu leib oleks veel vahvam nimi, eks ole. Aga süüa ei tahagi. Oleme söönud. Oleme täissöönud ja endaga rahul. Kas on nii? Ei ole. Väljas ikka tuiskab veel sulalund. Nüüd taas sajab... on taas kõik valge on kui väljal rahu sees - nagu jõulude ajal, kuid pole jõulutunde aeg. Igal asjal on ju oma aeg, "ja aeg on igal tegevusel maa peal!" Vahel näib, et polegi peas muud tarka, peale tsitaatide. Ja tsitaadid kuluvad ära. Nagu igivanad mündid. Neil on nende väärtus ja vanus, kuid nad ise on sagedasest tarvitamisest kulunud. Valitseja portree, mis neisse vermitud, on veel vaevu aimatav. Kes seda tegi? Seesama aeg jälle. Välja minna ei tahagi, aga peab! Varsti. Ootab töö ja tegevus. Toimetus ja töö: see kah mõni töö nüüd või asi, aga minema peab. Praegu on aega veel, on aega veel! Praegu on praegu on praegu. Ja ka saapad pole pliidi juures veel päriselt ära kuivanud. Pole midagi hullemat, kui märjad saapad. Oh, millal küll, millal küll jõuab... Pole midagi, kullake, küll see läheb ka üle!

Kui õige kirjutaks luuletuse?